

Дело C-579/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

30 юли 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Supreme Court of the United Kingdom (Обединено кралство)

Дата на акта за преюдициално запитване:

24 юли 2019 г.

Жалбоподатели:

R (по жалба на Association of Independent Meat Suppliers и др.)

Ответник:

Food Standards Agency

**SUPREME COURT OF THE UNITED KINGDOM (ВЪРХОВНИЯТ СЪД
НА ОБЕДИНЕНОТО КРАЛСТВО)**

24 юли 2019 г.

[...] [Състав на запитващата юрисдикция]

**R (по жалба на Association of Independent Meat Suppliers и др.
(Асоциация на независимите доставчици на месо и др.) (жалбоподатели)**

срещу

Food Standards Agency (Агенция за стандартите на храните) (ответник)

СЛЕД КАТО ИЗСЛУША на 5 март 2019 г процесуалните представители на жалбоподателите и на ответника,

ОПРЕДЕЛИ:

1. Отправя въпросите, съдържащи се в приложение към настоящото определение, до Съда на Европейския съюз, който да се произнесе по

тях съгласно член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

2. [...] [Решение относно разностите]

Секретар

24 юли 2019 г. [ориг. 2]

ПРИЛОЖЕНИЕ

ПРЕЮДИЦИАЛНИ ВЪПРОСИ

1. Допускат ли Регламенти (ЕО) № 854[2004] и № 882[2004] въвеждането на процедура, при която съгласно член 9 от Food Safety Act 1990 (Закон за безопасност на храните от 1990 г.) Justice of the Peace (мировият съдия) решава, по същество и въз основа на показания на експерти на всяка от страните, дали кланичните трупове не отговарят на изискванията за безопасност на храните?
2. Постава ли Регламент (ЕО) № 882[2004] право на обжалване в зависимост от решение на официален ветеринарен лекар съгласно член 5, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 854[2004], че месото от кланичен труп е негодно за консумация от човека, и ако той въвежда такова изискване, какъв подход следва да се възприеме в производството по жалбата, за да се разгледа по същество решението, взето от официалния ветеринарен лекар?

Секретар

24 юли 2019 г. [ориг. 3]

[...]

[...] [Номер на делото пред запитващата юрисдикция и в първото съдебно производство по обжалване]

РЕШЕНИЕ

**R (по жалба на Association of Independent Meat Suppliers и др.)
(Асоциация на независимите доставчици на месо и др.) (жалбоподатели)
срещу Food Standards Agency (Агенция за стандартите на храните)
(ответник)**

[...] [Състав на запитващата юрисдикция]

РЕШЕНИЕ, ПОСТАНОВЕНО НА

24 юли 2019 г.

Заседание, проведено на 5 март 2019 г. [ориг. 4]

[...] [Представители на страните] [ориг. 5]

[...] [Състав на запитващата юрисдикция]

Фактите

1. На 11 септември 2014 г. Cleveland Meat Company Ltd. (наричано по-нататък „СМС“) закупува за 1 361,20 британски лири (GBP) на търг жив бик на фермерския пазар в Дарлингтън. Бикът е приет за годеен за клане от официалния ветеринарен лекар (наричан по-нататък „ОВЛ“) към кланицата на СМС. Даден му е номер за умъртвяване 77 и той е бил заклан. Следкланичният преглед на трупа и на вътрешните органи е извършен от инспектор по хигиена на месото (наричан по-нататък „ИХМ“), който установява три абсцеса по вътрешните органи. Вътрешните органи не са запазени. По-късно същия ден ОВЛ извършва преглед на кланичния труп и след обсъждане с ИХМ обявява месото негодно за консумация от човека поради съмнения за пиемия. Поради това кланичният труп не получава „здравна маркировка“, която удостоверява, че е годеен за консумация от човека. При това положение всякакви действия от страна на СМС, насочени към продажбата на кланичния труп, биха съставлявали престъпление (съгласно член 19 от Food Safety and Hygiene (England) Regulations 2013 (Правилника за безопасност и хигиена на храните (Англия) от 2013 г. (наричан по-нататък „Правилникът за хигиена на храните“)).
2. СМС изисква становище от друг ветеринарен лекар и оспорва становището на ОВЛ. То твърди, че при възникване на спор и отказ от негова страна да предаде кланичния труп доброволно, ОВЛ трябва да иземе трупа съгласно член 9 от Закона за безопасност на храните от 1990 г. (наричан по-нататък „Законът от 1990 г.“) и да отнесе въпроса до мировия мир, който да реши дали кланичния труп подлежи на забрана за ползване. Агенцията за стандартите на храните (наричана по-нататък „АСХ“) отговаря, че не е необходимо да се прилага тази процедура. След като ОВЛ го е обявил като негоден за консумация от човека, кланичният труп следва да бъдат изхвърлен като страничен животински продукт.
3. На 23 септември 2014 г. ОВЛ, действащ от името на АСХ, съобщава на СМС, че кланичният труп следва да бъде изхвърлен като страничен животински продукт (наричано по-нататък „съобщение за изхвърляне“) (съгласно член 25, параграф 2, буква а) от Animal By-Products (Enforcement) (England) Regulations 2013 (Наредба за (принудителните мерки) във връзка със страничните животински продукти (Англия) от 2013 г.) (наричана по-нататък „Наредбата за страничните животински продукти“) и Регламент (ЕО) № 1069/2009). В съобщението за изхвърляне се посочва, че неизпълнението му може да доведе до принудително изпълнение от оповомощено съгласно наредбата лице за сметка на СМС, а

възпрепятстването на действията на това лице по изпълнение на изискванията на съобщението да представлява съставомерно нарушение. В съобщението за изхвърляне се посочва също:

„Възможно е да упражните правото си на обжалване на настоящото решение по реда на съдебния надзор. Жалба трябва да бъде подадена в кратки срокове и при всички положения обикновено в рамките на три **[ориг. 6]** месеца от момента на възникване на основанието за обжалване. Ако възнамерявате да подадете жалба, ви съветваме незабавно да се свържете с адвокат“.

4. Производство по реда на съдебния надзор е образувано по жалба на Association of Independent Meat Suppliers (Асоциация на независимите доставчици на месо) — търговска асоциация, действаща от името на около 150 кланици, и на СМС (жалбоподатели в първоинстанционното производство и в производството по съдебно обжалване), с която се оспорва твърдението на АСХ, че не е било необходимо да се прилага процедурата, предвидена в член 9 от Закона от 1990 г., а при условията на евентуалност се твърди, че в подобни случаи Обединеното кралство следва да предвиди способ за обжалване на решенията на ОВЛ. High Court (Висшият съд) и Court of Appeal (Апелативният съд) отхвърлят исканията на жалбоподателите, които впоследствие сезират с жалба запитващата юрисдикция. В производството възникват три основни въпроса.

Въпросите по делото

5. Първият въпрос е свързан с особеност по вътрешното право. При изложените обстоятелства може ли да се използва процедурата, предвидена в член 9 от Закона от 1990 г., и трябва ли да се използва от ОВЛ или от АСХ, ако собственикът откаже да предаде доброволно кланичния труп, така че да му се даде възможност да оспори решенията на ОВЛ, с които не е съгласен? Правилникът за хигиена на храните предвижда, че споменатият член 9 се прилага за целите на правилника. Съгласно член 9, ако оправомощено длъжностно лице на контролен орган, какъвто е АСХ, установи, че храни, предназначени за консумация от човека, „не отговарят на изискванията за безопасност на храните“, то може да ги иземе и изнесе, за да може въпросът да се разгледа от мирови съдия (който може да бъде непрофесионален магистрат или съдия с юридическа правоспособност от районен съд, в чийто район се намира кланицата и който без затруднение може да бъде на разположение по всяко време). Ако въз основа на доказателствата, които счете за подходящи, мировият съдия установи, че храната „не отговаря на изискванията за безопасност на храните“, той налага забрана за използването ѝ и разпорежда нейното унищожаване за сметка на собственика. Ако мировият съдия откаже да наложи забрана за използване, съответният контролен орган трябва да обезщети собственика за намаляването на стойността, която следва от действията на длъжностното

лице. Съгласно член 8, параграф 2 храната не отговаря на изискванията за безопасност на храните, ако не е безопасна по смисъла на член 14 от Регламент (ЕО) № 178/2002: тоест е вредна за здравето или е негодна за консумация от човека (вж. точка 12 по-долу).

6. Процедурата, предвидена в член 9 от Закона от 1990 г., не предвижда обжалване на решението на ОВЛ. Посочената разпоредба въвежда процедура, при която длъжностно лице на орган в областта на храните или на контролен орган може да отнесе въпроса относно унищожаването на кланичен труп за решаване до мирови съдия. Пред запитващата юрисдикция се твърди, че обикновено собственикът е съгласен с решението на ОВЛ, че животното не е годно за консумация от човека, и го предава доброволно. Ако обаче собственикът не е съгласен, жалбоподателите твърдят, че тази процедура предвижда както i) способ, чрез който ОВЛ или АСХ може да предприеме принудителни действия по изпълнението на решение на ОВЛ, така и ii) способ, чрез който собственикът може да се обърне към съда [ориг. 7] за проверка на това решение, като поиска от мировия съдия да реши дали кланичният труп всъщност отговаря на изискванията за безопасност на храните. Те признават, че мировият съдия не може да нареди на ОВЛ да постави здравна маркировка. Жалбоподателите обаче твърдят, че от ОВЛ може да се очаква да изпълни решението и съответно да постави такава маркировка. Освен това по силата на Закона от 1990 г. е възможно да се присъди обезщетение, ако мировият съдия откаже да наложи забрана за използване на кланичния труп. Според жалбоподателите тази процедура е част от режима за безопасност на храните в Обединеното кралство още от 19-ти век и продължава да се прилага и при действието на режима за безопасност на храните на Европейския съюз, установен с регламенти, влезли в сила през 2006 г.
7. АСХ не оспорва, че процедурата по член 9 от Закона от 1990 г. е един от способите за налагане на принудителни мерки, с които тя разполага, ако оператор на кланица се опита да въведе в хранителната верига животински кланичен труп, на който не е била поставена здравна маркировка от ОВЛ. Въпреки това тя не приема, че тази процедура е подходяща, а още по-малко задължителна, за разрешаване на спор дали кланичният труп е годен за консумация от човека. Мировият съдия няма правомощия да разпорежда на ОВЛ да постави здравна маркировка, като освен това АСХ посочва, че съгласно член 9 той не разполага с други правомощия, освен да наложи забрана за използване на кланичен труп без такава маркировка и да разпореди изхвърлянето му.
8. Въпреки че доводът не е изложен от АСХ, запитващата юрисдикция отбелязва, че операторът на кланица, какъвто е СМС, би могъл да инициира производство за съдебен надзор пред High Court (Висш съд), като оспори решението на ОВЛ да откаже да постави здравна маркировка, тъй като месото от даден кланичен труп е негодно за консумация от човека, или като поиска отмяната на съобщението за изхвърляне. High Court (Висшият съд)

може да отмени решение на ОВЛ на всякакво основание, което води до незаконосъобразност на решението, включително ако ОВЛ е действал в разрез с целта на закона, не е приложил правилен правен критерий или е достигнал до необосновано или недостатъчно доказано решение. High Court (Висшият съд) понякога изслушва свидетели, дава задължителни указания и има право да присъжда обезщетение за нарушения на права, произтичащи от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Въпреки това, противно на изложеното в споменатото в точка 3 по-горе съобщение, съдебният надзор не е въззивно производство, разглеждащо решението по същество.

9. Основната причина, изтъкната от АСХ, поради която процедурата по член 9 е неприложима, е че тази процедура, приложена по начина, по който според жалбоподателите тя може да се приложи, тоест като производство по обжалване на решението на ОВЛ по същество, не би била съвместима с режима, съдържащ се в регламентите на ЕС за безопасност на храните, влезли в сила в Обединеното кралство през 2006 г.
10. Поради това вторият въпрос е дали прилагането на процедурата по член 9 от Закона от 1990 г. е съвместимо с режима за безопасност на храните, въведен от правото на Европейския съюз, и по-конкретно с Регламент (ЕО) № 852/2004 относно хигиената на храните; Регламент (ЕО) № 853/2004 относно определяне на специфични хигиенни правила за храните от животински [ориг. 8] произход; Регламент (ЕО) № 854/2004 за определяне на специфичните правила за организирането на официален контрол върху продуктите от животински произход, предназначени за човешка консумация; Регламент (ЕО) № 882/2004 относно официалния контрол, провеждан с цел осигуряване на проверка на съответствието със законодателството в областта на фуражите и храните и правилата за опазване здравето на животните и хуманното отношение към животните; и Регламент (ЕО) № 1069/2009 за установяване на здравни правила относно странични животински продукти. Също така от значение е предшестващият Регламент (ЕО) № 178/2002 за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните.
11. Третият въпрос е дали Регламент (ЕО) № 882/2004 изисква въвеждането на процедура за обжалване и ако това е така, дали трябва да може с жалба в рамките на това производство да се оспорват по същество всички факти, на които се основава решението на ОВЛ, или пък е достатъчно обжалване с потесен обхват, например като съдебния надзор на решенията на ОВЛ и на съобщенията за изхвърляне съгласно направеното по-горе описание, за да се изпълнят изискванията на Регламент (ЕО) № 882/2004.

Приложимото право на Европейския съюз

12. Съгласно член 2 от Регламент (ЕО) № 178/2002 „храни“ „означава всяко вещество или продукт [...], който е предназначен за или основателно се

очаква да бъде приет от хора“. Между страните е безспорно, че кланичен труп номер 77 е „храна“, към момента на заколването на животното, и е останал такъв, след като ОВЛ е приел, че той е негоден за консумация от човека, и го е обявил за такъв. В член 14 от Регламент (ЕО) № 178/2002 се предвижда, че на пазара не се пускат храни, които не са безопасни. Приема се, че храните не са безопасни, ако се считат за а) вредни за здравето, б) негодни за консумация от човека. Член 5, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 853/2004 предвижда, че предприятията за хранителни продукти (наричани по-нататък „ПХП“), например кланици, не пускат на пазара продукт от животински произход, освен когато той има здравна маркировка, направена в съответствие с Регламент (ЕО) № 854/2004 (или идентификационна маркировка, ако последният не изисква здравна маркировка).

13. Регламент (ЕО) № 854/2004 определя специфичните правила за организирането на официален контрол върху продуктите от животински произход (член 1, параграф 1). Осъществяването на официален контрол в съответствие с изискванията на този регламент не засяга първичната правна отговорност на ПХП за осигуряване безопасността на храните, предвидена с Регламент (ЕО) № 178/2002 (член 1, параграф 3). Мерките за контрол са няколко вида. Член 4, например, урежда официалния контрол с цел да се провери общото съответствие на ПХП с регламентите, включително подробни одити на добрите хигиенни практики.
14. Член 5 изисква държавите членки да гарантират, че официалният контрол по отношение на прясното месо се извършва в съответствие с изискванията на приложение I. Съгласно член 5, параграф 1 ОВЛ извършва инспекционни задачи, по-специално в кланици, в съответствие с общите изисквания на раздел I, глава II от приложение I, и със специфичните [ориг. 9] изисквания на раздел IV. Съгласно член 5, параграф 2 поставянето на здравната маркировка върху трупове на домашни копитни животни, например едър рогат добитък, се извършва в кланици в съответствие с изискванията на раздел I, глава III от приложение I; критерият за поставяне на здравна маркировка е формулиран по следния начин:

„Здравната маркировка се поставя от или на отговорността на официалния ветеринарен лекар, когато официалният контрол не е установил наличието на недостатъци, които биха могли да направят месото негодно за човешка консумация“.

15. В приложение I се определят подробни правила относно предкланичния и следкланичния преглед, начина, по който те трябва да бъдат извършени и от кого, поставянето на здравна маркировка и съобщаването на резултатите. В глава IV от раздел III се определят подробните изисквания за квалификацията и уменията на официалните ветеринарни лекари и техните помощници (например ИХМ).

16. Регламент (ЕО) № 854/2004 не съдържа определение за „официален контрол“, нито предвижда специфични принудителни мерки или санкции за неизпълнение на мерките за контрол, които налага. Член 1, параграф 1а предвижда, че той се прилага в допълнение към Регламент (ЕО) № 882/2004, а член 2, параграф 2, буква б)а) предвижда, че при необходимост се прилагат и определенията, дадени в Регламент (ЕО) № 882/2004. Регламент (ЕО) № 882/2004 определя общите правила за извършване на официален контрол с различна цел, включително предотвратяване на риска за хората и животните и защита на интересите на потребителите в търговията с фуражи и храни (член 1, параграф 1). Той „не засяга специфичните разпоредби на Общността относно официалния контрол“ (член 1, параграф 3). „Официален контрол“ е всяка форма на контрол, която се извършва от компетентния орган или от Общността за проверка на съответствието със законодателството в областта на фуражите и храните, правилата за опазване здравето на животните и хуманното отношение към животните“ (член 2, точка 1). „Неспазване“ е неспазването на изискванията на законодателството в областта на фуражите и храните и на правилата за опазване здравето на животните и хуманното отношение към животните“ (член 2, точка 10).
17. Съображения 41 и 42 от Регламент (ЕО) № 882/2004 посочват по-специално, че нарушенията на законодателството в областта на храните могат да представляват заплаха за здравето на хората и поради това следва да бъдат предмет на ефективни, разубеждаващи и съответстващи на нарушението мерки на национално ниво, включително административни действия от страна на компетентните органи в държавите членки. Съображение 43 гласи:

„Стопанските субекти следва да имат право на обжалване на решенията, взети от компетентните органи в резултат на официалния контрол, и да бъдат информирани за това право“. [ориг. 10]

Запитващият съд отбелязва, че в съответния текст на френски език на регламента е използван изразът „Les exploitants devraient avoir un droit de recours ...“, а на немски език „Unternehmer sollten ... Rechtsmittel einlegen können ...“.

18. Дял VII от Регламент (ЕО) № 882/2004 се отнася до мерките за принудително изпълнение, а глава I урежда националните мерки за принудително изпълнение. Член 54, параграф 1 изисква когато компетентният орган открие несъответствие, да предприеме действие, за да гарантира, че стопанският субект ще вземе мерки да коригира ситуацията. Когато решава какво действие да предприеме, компетентният орган „взема предвид естеството на несъответствието и данните за несъответствията от миналото на стопанския субект“. Член 54, параграф 2 съдържа неизчерпателен списък на мерките, които при необходимост трябва да бъдат на разположение. Те включват: б) ограничаване или забрана за предлагане

на пазара на храни; в) при необходимост, издаване на нареждане за бракуване, изтегляне и/или унищожаване на храните; и з) всяка друга мярка, считана за подходяща от компетентния орган. Член 54, параграф 3 изисква от компетентния орган да предостави на съответния стопански субект писмено уведомление за своето решение заедно с мотиви и „информация за правото на обжалване на такива решения, както и за приложимата процедура и сроковете“. Запитващата юрисдикция отбелязва, че съответният текст на френски език изглежда по следния начин „des informations sur ses droits de recours contre de telles decisions, ainsi que sur la procedure et les delais applicables“, а на немски език се използва изразът „sein Widerspruchsrecht“.

19. Член 55 изисква държавите членки да определят правилата за санкциите, налагани при нарушаване на изискванията на законодателството в областта на фуражите и храните и да предприемат всички необходими мерки за осигуряване на изпълнението им. „Предвидените санкции трябва да бъдат ефективни, съответни на нарушението и разубеждаващи“.

Доводи на страните

20. Жалбоподателите твърдят, че процедурата по член 9 от Закона от 1990 г. е приложима в случаи като настоящия и не е несъвместима с режима, въведен с регламентите на ЕС, а именно такава процедура — или подобна на нея — има предвид текстът на член 54 от Регламент (ЕО) № 882/2004. Накратко те твърдят, че:

(1) Процедурата по член 9 е приложена по време на действието на много сходен режим, установен в съответствие с директиви на ЕС отпреди влизане в сила на горепосочените регламенти. Няма данни, че това е причинило някакви практически трудности. Ако не се е считало, че процедурата е в разрез с онзи режим, няма основание да се приеме, че тя е в разрез с настоящия режим. Действително през 2006 г., когато регламентите влизат в сила, Meat Hygiene Service Manual of Official Controls (Службеният наръчник за официален контрол по хигиена на месото) посочва (и продължава да посочва до началото на настоящото производство), че в случаите, в които ОВЛ не е убеден, че месото [ориг. 11] е годно за консумация от човека, и липсва желание за доброволното му предаване, ОВЛ трябва да иземе храната по реда на член 9 и да постави въпроса за решаване пред мирови съдия, който да наложи забрана за ползването ѝ. Това най-малкото е информация за прилаганата в миналото практика при действието на много сходен режим, който предшества сега действащите регламенти на ЕС, но и информация за това, което АСХ, в качеството си на компетентен орган, първоначално е смятала, че е положението във връзка с прилагането на регламентите.

(2) Официалният контрол, предвиден в Регламент (ЕО) № 854/2004, е в допълнение към по-общите разпоредби на Регламент (ЕО)

№ 882/2004. Разпоредбите от този регламент по-конкретно се отнасят до храните от животински произход. Те обаче не съдържат никаква уредба относно принудителните мерки и санкциите. Поради това не е изненадващо, че не предвиждат право на обжалване на решенията на ОВЛ и компетентния орган. Принудителните мерки и санкциите са предвидени в Регламент (ЕО) № 882/2004. Регламент (ЕО) № 854/2004 е приет, за да се прилага заедно с Регламент (ЕО) № 882/2004. Видно от съображение 43 от Регламент (ЕО) № 882/2004, в случай като настоящия е необходимо да има право на обжалване. Членове 54 и 55 са прилагат при всякакви хипотези на неспазване на Регламент (ЕО) № 854/2004, включително на член 5 в отделни случаи, както и в по-общия случай на неспазване съгласно член 4. Забраната за предлагане на пазара и издаване на нареждане за унищожаване, посочена в член 54, параграф 2, очевидно е подходяща да се справи със случаите на неспазване по член 5. Член 54, параграф 3 следва да се прилага за действия, насочени към всякакви хипотези на неспазване. Тези членове, разгледани във връзка със съображение 43, въвеждат изискване да бъде предоставено право на обжалване срещу решението на ОВЛ.

(3) В някои от регламентите не се забранява процедура като въведената по член 9. Тя не само осигурява способ, с помощта на който компетентният орган да наложи изискванията на Регламент (ЕО) № 854/2004 в случай на неспазване, но и предоставя на стопанския субект средства за оспорване по същество на решението на ОВЛ, че кланичният труп не е годен за консумация от човека. Мировият съдия може (и трябва) да изслуша показанията на експерти, за да се произнесе по този въпрос. Макар само ОВЛ да може да поставя здравна маркировка, съгласно тълкуването на член 9 от жалбоподателите, мировият съдия може да реши да присъди обезщетение, ако маркировката е неоснователно отказана.

(4) В момента, в който ОВЛ проверява месото, формира становище, че е негодно за консумация от човека, и обяви това, кланичният труп все още е „храна“ по смисъла на посочените регламенти. Той не се е превърнал в „страничен животински продукт“ по смисъла на Регламент (ЕО) № 1069/2009 за установяване на здравни правила относно страничните животински продукти. „Страничните животински продукти“ се определят като „цели тела или части от тялото на умрели животни, продукти от животински произход или други продукти, получени от животни, които не са предназначени за консумация от човека“ (член 3, параграф 1). Докато завърши процесът на налагане на забраната, АСХ продължава да счита, че кланичният труп е предназначен за консумация от човека. [ориг. 12]

(5) Член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) (еквивалентен на член 1 от Първия

протокол към ЕКПЧ), който защитава правото на собственост, разгледан във връзка с член 47, който изисква ефективни правни средства за защита пред съд за всеки, чиито права и свободи, гарантирани от общностното право, са били нарушени, изисква да се предвиди механизъм за съдебен надзор в процеса на налагане на забрана за използване. Налице би било нарушение, ако ПХП бъдат лишени от право на собственост върху кланичен труп или от тях бъде поискано да се разпоредят с него по такъв начин, който го лишава от стойност, но без надлежно да изложени съображения или да предоставят обезщетение.

(б) Съдебният надзор не е производство по обжалване, което отговаря на изискването по Регламент (ЕО) № 882/2004 да е налице право на обжалване. Регламент (ЕО) № 882/2004 изисква да е налице право на обжалване на решението на даден ОВЛ по същество, което надхвърля процесуалните възможности в рамките на съдебния надзор.

21. При това положение компетентният орган, АСХ, твърди, че би било несъвместимо с установения от регламентите режим да се прибегне до процедурата по член 9 от Закона от 1990 г., за да се оспори по същество решението на ОВЛ съгласно член 5 от Регламент (ЕО) № 854/2004. АСХ приема, че законосъобразността на решението може да се оспори по реда на съдебния надзор, описана по-горе. Накратко, АСХ твърди, че:

(1) Изискванията на Регламент (ЕО) № 854/2004 представляват *lex specialis* по отношение на продуктите от животински произход. Регламент (ЕО) № 882/2004 не засяга специфичните разпоредби на Общността относно официалния контрол (член 1, параграф 3). Следователно Регламент (ЕО) № 854/2004 има предимство пред Регламент (ЕО) № 882/2004, когато това е необходимо.

(2) Има разлика в ролята, която изпълнява ОВЛ по член 4 и по член 5 от Регламент (ЕО) № 854/2004. Първата е свързана с одита на общата практика на ПХП и спазването на изискванията във връзка с хигиената на храните. Приема се, че член 54 от Регламент (ЕО) № 882/2004 може да намери приложение във връзка с тази роля. Следва да се отбележи обаче, че въпреки формулировката на съображение 43, член 54, параграф 3 не въвежда изрично изискване да се осигури право на обжалване.

(3) Ролята, свързана с прегледите и здравната маркировка на отделни кланични трупове съгласно член 5, се отличава значително от одитната роля по член 4. Само ОВЛ (ползвайки се от допустимото по регламента подпомагане) отговаря за решението дали да постави здравна маркировка, която е необходима **[ориг. 13]** предпоставка за предлагане на месото на пазара. Никой освен ОВЛ не може да изпълни тази задача. Това може да бъде направено само когато „официалният контрол не е

установил наличието на недостатъци, които биха могли да направят месото негодно за човешка консумация“. Този „двойно претеглен отрицателен“ тест съответства на общата цел, посочена в член 1, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 178/2002, да се гарантира „висока степен на защита на здравето и интересите на потребителите по отношение на храните“. Месото може и да продължава да бъде „храна“, въпреки че ОВЛ е решил да не постави здравна маркировка, но от този момент нататък то не може да бъде законно предназначено за консумация от човека.

(4) Квалификациите и опитът на ОВЛ са внимателно уточнени, за да се гарантира, че той е подходящо квалифициран, за да изпълни ролята, свързана с вземането на решения (с подпомагането, разрешено съгласно регламентите). Би било несъвместимо с изискванията на Регламент (ЕО) № 854/2004 за лице или организация, различно от ОВЛ, посочени в член 5, параграф 2, което не притежава необходимите квалификации и опит, например мирови съдия, действащ по реда на член 9 от Закона от 1990 г., да решава дали на кланичния труп да бъде поставена здравна маркировка, дори и да се произнася въз основа на показанията на експерти на всяка от страните.

(5) Член 17 от Хартата (и член 1 от Първия протокол към ЕКПЧ) допуска контрол върху ползването на собствеността, ако представлява пропорционално средство за постигане на законосъобразна цел (вж. решение по дело Booker Aquaculture Ltd (trading as Marine Harvest McConnell) срещу Scottish Ministers (съединени дела С-20/00 и С-64/00) [2003] ECR I-7411). Горепосочената цел несъмнено е законосъобразна и избраните средства са пропорционални. Член 17 не изисква да съществува право да се обжалва извършването на този контрол.

(6) Ако съществува изискване да се осигури право на обжалване във връзка с решението на ОВЛ съгласно член 5, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 854/2004, то е удовлетворено от възможността за съдебен надзор съгласно направеното по-горе описание. Съдебният надзор отговаря и на всички изисквания по член 17 от Хартата (или член 1 от Първия протокол към ЕКПЧ) относно възможността за съдебен контрол върху действията на ОВЛ.

Заключение

22. За целите на настоящото преюдициално запитване от Съда на Европейския съюз е поискано да приеме, че направеното от жалбоподателите тълкуване на член 9 от Закона от 1990 г. е правилно и че мировият съдия има правомощието да постанови решение, което може да доведе до присъждане на обезщетение, ако счете, че на кланичния труп [ориг. 14] е трябвало да бъде поставена здравна маркировка. За да се произнесе по настоящата

жалба, запитващата юрисдикция отправя следните преюдициални въпроси до Съда на Европейския съюз:

(1) Регламенти (ЕО) № 854/2004 и № 882/2004 допускат ли въвеждането на процедура, при която съгласно член 9 от Food Safety Act 1990 (Закон за безопасност на храните от 1990 г.) Justice of the Peace (мировият съдия) решава, по същество и въз основа на показания на експерти на всяка от страните, дали кланичните трупове не отговарят на изискванията за безопасност на храните?

(2) Регламент (ЕО) № 882/2004 поставя ли право на обжалване в зависимост от решение на официален ветеринарен лекар съгласно член 5, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 854/2004, че месото от кланичен труп е негодно за консумация от човека, и ако той въвежда такова изискване, какъв подход следва да се възприеме в производството по жалбата, за да се разгледа по същество решението, взето от официалния ветеринарен лекар?

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ